

Zindzi Zevenbergen
Hedy Tjin Brian Elstak

LENNOX
EN DE
GOUDEN
SIKKEL

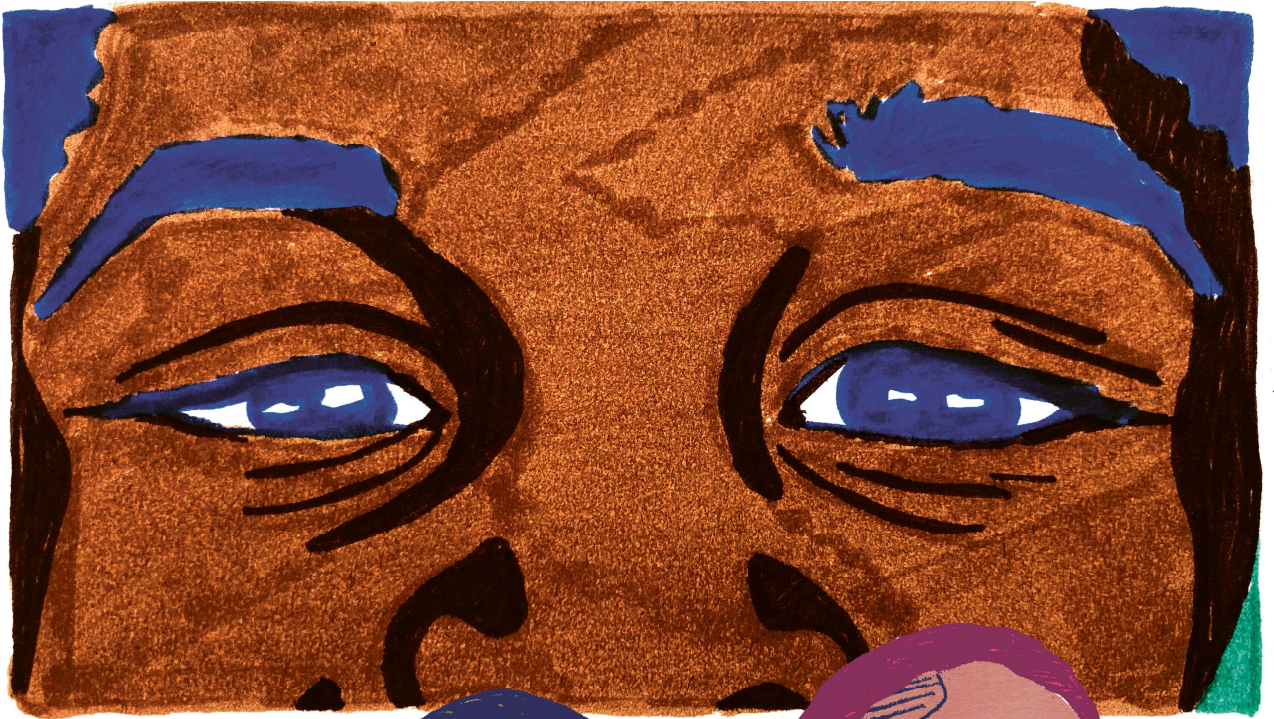
HET WACHTWOORDENMUSEUM	4
DE SCHATRIJKE BEDELAAR	20
LAVA IN DE TRAM	32
EIGEN SCHULD, KATAPULT	42
HET OOG VAN DE GLIMMERIK	50
HOREN MUREN TE BEWEGEN?	62
RUM VOOR OPA	80
ALARM!	86
DE GOUDEN VONDST	94
MOED ZIT IN JE BLOED	102

HET WACHTWOORDENMUSEUM

Binnenkort wilde Lennox graag dapper worden. En het liefst zo snel mogelijk. Daar was hij nu wel aan toe. Voor een jongen die nog niet dapper was, zag Lennox er gelukkig wel behoorlijk cool uit. Hij had helderbruine ogen, kort haar dat zijn moeder in de badkamer millimeterde zodra je het kon vastpakken, en altijd een scheef lachje op zijn gezicht. Sinds zijn elfde verjaardag was hij de trotse eigenaar van nieuwe sneakers – groene, met zolen oranje als vlammen. Als er een vlekje op zat, poetste hij ze met een oude tandenborstel weer schoon, het liefst dezelfde dag nog. Verder was Lennox klein van stuk, maar dat vond hij niet heel erg, want niemand in de klas kon harder rennen dan hij. En op zijn nieuwe schoenen was hij al helemaal onverslaanbaar.

Je kon dapperheid wel op je verlanglijstje zetten, maar zoiets kreeg je natuurlijk nooit cadeau. Daarom had Lennox zelf bedacht hoe hij het beste dapper kon worden: hij moest moed verzamelen. En dat betekende dat hij minder bang moest zijn. Dat lukte alleen nog niet zo goed. Hij was niet bang voor enge monsters of zo, daar geloofde hij niet in, maar juist voor kleine, hele échte dingen. Dan begonnen zijn wangen te gloeien en ging zijn hart razendsnel kloppen. Lennox was bijvoorbeeld als de dood voor sirenes van politie- of brandweerauto's, die op straat zomaar ineens keihard konden gaan loeien. Hij was bang voor de buurvrouw op de begane grond, die hem altijd lang aankeek zonder te knipperen en niks zei. Bang, maar heel, echt héél erg bang, voor vochtige, kronkelende regenwormen. En hij was bang om betrappt te worden als hij stiekem het wachtwoord van zijn vaders laptop probeerde te kraken, zoals nu.

Lennox stond voor de grote eettafel. De laptop had hij voorzichtig opengeklapt. Als hij hem niet verplaatste, zou zijn vader hopelijk nooit merken dat hij het ding had aangeraakt. Hij staaarde naar het inlogscherf.

‘Misschien toch nog een keer zijn verjaardag proberen?’ vroeg Aya. Zijn buurmeisje schoof een stapel papieren opzij en kwam op tafel zitten, naast de laptop. Ze was lychees aan het pellen. Ze stopte er net eentje in haar mond. Opeens draaide ze haar hoofd naar Lennox toe, deed één oog dicht en trok haar mond wagenwijd open. ‘Kijk,’ smakte ze, ‘ik eet m’n eigen oog.’

Hij zag de glibberige witte bol op haar tong liggen. Ze schoten in de lach en Lennox draaide zogenaamd kokhalzend zijn hoofd weg. 'Blegh!' Aya's voeten zwaaiden boven de vloer heen en weer. Haar ene blauwe sok zat binnenste-buiten. Lennox wreef met zijn wijsvinger een paar keer over zijn kin, als een ruitenwisser. Dat deed hij altijd als hij diep moest nadenken.

Wat kon dat wachtwoord nou zijn? Hij had het zijn vader wel honderden keren zien doen, inloggen op die laptop. Lennox probeerde zich voor te stellen dat hij een dief was, en zijn vaders hoofd een museum. Hij zag zichzelf na sluitingstijd met een zaklamp door de donkere gangen van zijn vaders wachtwoordtentoonstelling sluipen, op zoek naar het juiste kunstwerk. Het leek te helpen, want ineens kreeg hij een idee. Hij boog voorover naar het scherm. Toen tikte hij de letters in en drukte op enter.

Aya sprong luid juichend van tafel. Stil, stil! gebaarde Lennox. Zijn ouders waren nog niet thuis, maar een inbreker kon maar beter geen lawaai maken. 'Het was de naam van m'n opa,' zei Lennox. Zijn ogen glinsterden. Lennox had zijn opa nooit gekend, maar hij wist dat hij een speciaal plekje had in zijn vaders hart. 'Eugene Babel. Met een grote E en een grote B.'

Het was Aya die hem had overgehaald. Eerst vond hij het maar een slecht plan, inbreken in zijn vaders laptop. Maar het was voor een goed doel, zei Aya, en daar had ze gelijk in. Aya was niet zo snel bang. Daarom zat ze ook vaak vol ideeën. Te vol, dacht Lennox weleens. Soms, als hij haar plannen niet zo slim vond, moest hij er een stokje voor steken, zoals die keer dat ze van haar springtouw een ladder had geknoopt en daarmee van haar eigen balkon twee verdiepingen omhoog naar dat van Lennox wilde klimmen. Waaghalzerij, noemde zijn moeder de capriolen van Aya.